

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Encyclopædia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

mescat insolenter, neque adversis perturbetur: in utramque vero fortunam ita se comparabit, ut 2-
cum & insuperabilem ad omnes casus animum præ se ferat.

HUMANÆ DISCIPLINÆ. CAP. VI.

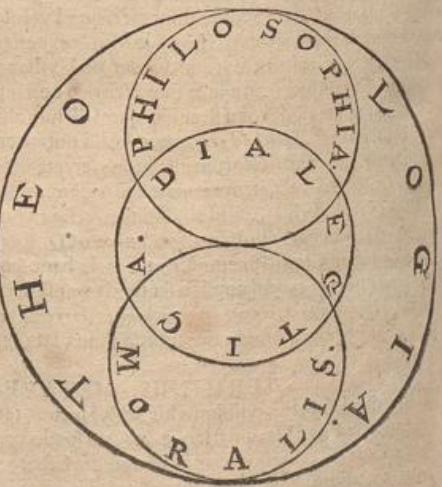
Acribro ad panificia devenire, non admodum importunum fuerit. In panificiis autem fermentum non ultimum habet locum. Id in sacris literis multa significat, sed nos id quod ad rem, quæ praे manibus est, facit, interim desumemus. Ajunt vero fermentum inter alia symbola humanæ etiam disciplinas indicare. Scientiarum siquidem, ut plerique dividunt, nonnulla humanæ, nonnulla divinae perhibentur. Humanæ sunt, quæ sermonis variatione subiectuntur, unde vulgo etiam humanitatis studia dicuntur. Divinae, quæ perpetuo constantiæ tenore quodam perseverant, eodem semper habent modo, atq; parte hac ipsam referunt divinitatem. Quod enim semel iustum est (de perfecto loquor) semper iustum est. Qui semel calefacit ignis, calefacere numquam definit, dum ignis est. Neque divina deficit providentia, neque perpetua mundi gubernatio. Ita Moralis, Physica, & Theologia, cum divinitate consentiant. Humanas autem disciplinas appellant, Grammaticam, Rhetoricam, & Dialeticam. Atque hoc illud est (ut sentit Origenes) quod fermentum in sacrificiis non admittitur. Per fermentum enim, ut dicebamus, Theologi humanas has intelligent disciplinas, quarum quidem vis & materia in locutionibus ipsis omnino consistit. Accedunt tamen ad ministerium, quia sermo purus, quem docet Grammatica, eloquentia splendor, vis atq; copia, quam per Rheticam assequitur, & disputandi ratio, quam indicat Dialetica, ministri sunt omnium scientiarum.

DIVINÆ DISCIPLINÆ. CAP. VII.

Quo igitur hieroglyphico humaniora studia significantur, expositum est: super est de divinis quibus ea signis hieroglyphicisq; figurarentur, explicare. Divina vero, quod primum sibi signis poscant, nisi quod ipsam indicat divinitatem: cuius circulus est hieroglyphicum, ut latius in figuram Mathematicarum commentario disseruimus: nempe quod in ea figura neque principium, neq; finem invenire sit, quod æternitatis est proprium. Huiusce rei ratione habita, Ægypti Deum ex circuli figura intelligebant. Persæ vero cum Jovem cœli circulum dicerent, sacrificia illi se facere putabant, ubi celissimam speculam conciderent, Jovemq; cœli circulum nuncuparent: & quæ malta eo loco tractavimus, hic ad repetendum minimè necessaria.

ENCYCLOPÆDIA. CAP. VIII.

Non temere igitur Ægypti sapientes, Græcique antiquiores qui prius quam sophismata mortalium mentes implicant, simplicius ac forte melius philosophabantur, quarundam disciplinarum complexum Encyclopædiæ vocaverunt: nempe quod per circulorum quorundam colligatione inter se copulata, ab ampliori quodam circulo completerentur, cuius nomen est Theologia, intra quem tres alii circuli centris & circumferentis adeo invicem compliciti designabantur, ut unius centrum alterius principiū & circumferentia esset, in hunc scilicet modum. Per illos quidem interiorius ductos, alia quadam ratione, quam superius dictum sit ex Origene, humanas disciplinas indicantes, quæ moribus ratione rerum, quæ naturæ vi instituta, considerata, examinataque, mortalium mentibus infondere: per illum vero

A qui latiori ambitu exspatiatus, reliquorum centra & circumferentias in semetipsum amplectitur, divinam ostendebant. Verum eadem hęc Levitico intelliguntur ex ornato Pontificio, qui totus est hieroglyphicus: ibi enim Pontifex humeros primum præcingi jubetur, hoc est, moribus optimis atque castigatissimis ornari, prava scilicet opéra cohibendo, mox logium assumere, quod dubio procul rationis intelligentiam sufficiendam indicat, inde quam vocant Manifestationem, quaꝝ quidem rerum est disciplina, videlicet Philosophia, per quam natura secreta omnia perveſtigamus, & veluti Cerberum quandam ex imis penetralibus extractum in lucem exponimus: quarto loco veritatem, quaꝝ dubio procul ipsa est Theologia. Observat vero Cyrius ordinem in ornamentis his assignandis, quoniam non prius de ratione verborum disputare debemus, quam mores compofuerimus, ne nos male imbuti animi pravitas à recto divertat, & vero cognoscendo minus idoneos reddat, ne que rerum cognitionem prius aggrediendam, quam sermonum rationem prius intellexerimus, neque Deum & cœlestia contemplari posse nos manifestum, priusquam per mores, per rationem, per rerum cognitionem quosdam veluti gradus, per quos ad veritatem in sublimi confidentem erigi possumus, nobis præparaverimus. Ut vero alii rem copiosius tradidere, moralem in primis discere debemus, que in humana degenda vita ratione modoque occupata est: effrenis quippe excursionibus animisque contundendis, sordibusque omnibus excutieendis, quando memorabile illud in Divinis literis dictum, in malignantum non intrare spiritum sapientia. Neque enim polluti, qui scilicet moralis disciplina minus instituti essent, in tabernaculum admitebantur apud Mosem, sed cum plebe sub dio habitabat, se interim expiantes. Præcipue vero hoc præstare possunt oratoria & poetica facultates, cum Oratoris sit proprium, bonum esse virum, & Poetica, omnis laus & exemplar virtutis habetur, ut Magnus Basilius inquit. Sed hęc dicimus ad eos, qui sunt adeo imbecilli, ut divinorum voluminū pondera sustinere nequeant, ideoq; validiore cibū omni avertantur: quare modo per fabulas modo per historiarū exempla deducendi sunt. Quod si eveniat, ut tandem ablaſtati firmitate à Deo, & à fide consequatur, tunc hordeacei quinque panes, quinq; scilicet Mosaicæ, diceret Cyrius, institutionis libri gultu alpiores, & pīces duo pro pulmentario, hoc est, Evangelica & Apostolica disciplina, pabuli longe suavioris, satis superque futuri sunt ad omne bene instituti animi robur confirmandum. Quamvis non defint, ut varia sunt mortalium ingenia, qui partem hanc de moribus (hoc ἐνδέσιγνον afferemus) ē disciplinarum choro summoveant: tum quod mores ad cuiusque populi libitum componantur, exemploque potius & usu ipso, quam ratione vigescant: tum quod non eadem apud omnes iustitia, neq; fortitudo, neque ullum fere virtutis genus, quod non alibi virtus existimet, constareque proficiat in opinionibus incolarum. Nam quod apud Athenienses iustissima omnium est lex Pelargica, de parentum senecta renutrienda, qua etiam apud Lacedæmonios nihil sanctius, apud Chios honestissimum atque sanctissimum habitum est, eos, qui sexagesimum aetatis annum implerent, trucidando inter se publice committere: quo moris in Iulidæ Co insula urbe Menander fusile notat, ut aquid Stephanum, de quo plenius in Ciconia commentario. Quodque in hujusmodi dissimilitudinis sententiam in Institutis Theophili Græce legi, Athenienses advenas & extulpiamo. hospites omni offici genere prosequabantur, apud se permanere adhortabantur, civitate donabant, ad honores & Reipubl. participatum cooptabant. Lacedæmonii contra advenas non admittebant, hospites unius tantum noctis mora receptos, urbe mox ejiciebant. Unde quod Paulus Juris consultus dicit de candelabro argenteo in argumentum relato, ideoque pro argento, non autem pro fuppelle &cili habitu, indicat nihil aliud esse quam humanum placitum, totamque Jurisprudētiā in sola denique hominum voluntate confistere, roborarique.

Moralia in
primis dif-
fusa.

Hinc di-
pissimam
πεπλαρ-
γῆς.
Ac apud
Romanes
tit. de agno.
liberū &
parent. 25.

Jurispru-
dentialia ar-
bitraria.

DIALECTICA. CAP. IX.

Ed rem nos nostram prosequamur. Addiscenda statim à morali postmodum est rationalis disciplina, quam ipsam Dialecticen, hoc est, serinocinaticem vocant: quaꝝ rationis turbas inter ora, tōnia pugnacitatem captionesque anxiæ tumultuantes pacifice componat, & clara nitidaque syllabimis serenitatem tranquillet. Nam etiā mores Mosaici composuerant, essentque in sanctuarium recepti, sacra tamen nondum attractabant, nisi prius dialectico famulatu seduli Levitæ sacris ministrarent.

Munus
proprium
Dialecti-
ces.

Ooo

NATU-